

Her har vi jo i alle sager, hvor der er tale om egentlige myndighedsafgørelser, som har virkning for borgerne – i hvert fald i langt de fleste tilfælde – et klagesystem, en ankeadgang for den konkrete afgørelse.

Her er det den vej, man går for at få ændret afgørelsen. Det gør man ikke ved at ville gå efter manden; man skal gå efter bolden, og man skal gå efter den konkrete afgørelse. Og dér er der altså ankeadgang i de fleste tilfælde. Grunden til, at jeg siger dette, er, hvis hr. Søren Søndergaard skulle være i besiddelse af en viden om, at der skulle være nogle enkeltområder, hvor man ikke har ankeadgang i konkrete afgørelser, så har jeg taget forbehold for dette.

Jeg mener, at man skal tillægge chefgruppen en udvidet adgang til at få viden om disciplinære reaktioner, fordi de har det ledelsesmæssige ansvar også for personalet og skal reagere, hvis personalet træffer forkerte beslutninger eller har vanskeligheder ved at administrere inden for gældende lovgivning. Her er der jo et ansvar, hvor det påhviler ledelsen at reagere.

Det er ikke borgerne, der skal forfølge den enkelte medarbejder, men ledelsen i den offentlige sektor. På de konkrete afgørelser skal borgerne forfølge sagen igennem ankeinstanserne eller direkte gennem ledelsen af den offentlige forvaltning, enten den administrative eller den politiske, for at få ændret konkrete afgørelser.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 64: Forslag til lov om ændring af lov om afgift ved udstykning m.m. (Forhøjelse af udstykningsafgiften).

Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).
(Fremsat 14/11 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jytte Wittrock (S):

Lovforslaget er en ændring af vilkår omkring sager, der bliver behandlet i Kort- og Matrikelstyrelsen, og det drejer sig alene om taksten, prisen på en udstykning.

Staten skal ifølge forslaget i fremtiden have 5.000 kr. i stedet for de hidtil gældende 4.000 kr. for hver ejendom, der bliver oprettet.

Dette er et eksempel på, at mange bække små kan bidrage til en større å. Når man skal finde balance i det store regnskab, må man også se efter små gevinster i diverse hjørner. Det er dette forslag et eksempel på.

Der er ikke reguleret på taksten siden 1990, og det forventes, at staten kan have en indtægt på ca. 10 mio. kr. årligt, hvis forslaget gennemføres. Det synes vi også er værd at tage med, når det er rimeligt, og det synes vi i Socialdemokratiet det er. Jeg skal derfor på partiets vegne anbefale lovforslaget.

Erling Oxdam (V):

Når det som begrundelse for lovforslaget i bemærkningerne siges, at en regulering af udstykningsafgiften – fra de nuværende 4.000 kr. til 5.000 kr., altså en forhøjelse på 25 pct. – er begrundet i, at nettoprisindekset fra 1. april 1991 til 1. juli 1997 er steget med 12,7 pct., er det uforståeligt og vel også ulogisk. 12,7 pct. af 4.000 kr. bliver 508 kr., og stigningen skulle således, hvis man fulgte denne tankegang, alene medføre en ny afgift på 4.508 kr.

Der er altså tale om en diskontering af, som der står, en forventet udvikling i konjunkturerne eller en forventet stigning i nettoprisindekset, som jeg ikke finder der er grundlag for. Det er jo nærmest en form for konfiskation eller kald det en misundelsesafgift, når nogen udstykker et stykke jord.

Venstre må derfor afvise det foreliggende forslag. Vi kan ikke støtte det.

John Vinther (KF):

Det er i virkeligheden et noget pudseløjerligt forslag, vi her behandler. Man kan normalt i et lovforslags bemærkninger i hvert fald finde et formål med det, der foreslås, men det kan man lede meget langt efter i dette lovforslag. Det eneste, der faktisk står som begrundelse for, at